

Vinul Babilonului amețește pe oricine îl bea

10 aprilie 2005

Gili Cârstea

Ani de zile lumea protestantă a zâmbit superior la afirmațiile doamnei White că în vremea sfârșitului va avea loc o revenire spectaculoasă a puterii Romei papale pe scena internațională. Astăzi omenirea poate observa adevărul spuselor ei. Chiar dacă această putere operează din spatele cortinei, pelerinajul la Vatican din ultimele zile dezvăluie rolul major pe care l-a avut ea în afacerile Planetei Pământ. Chiar comentatori de obicei reținuți constată că fenomenul este de proporții planetare, că omenirea cunoaște o spiritualitate nouă, în care sfântul scaun joacă un rol cheie.

Mass-media internațională pare blocată pe evenimentele de la Vatican, cu afluxul amețitor al pelerinilor, cei mai mulți tineri, cu delegațiile oficiale care se pleacă la catafalcul fostului papă, cu agitațiile din conclavul ce urmează să aleagă pe noul suveran pontif. Popoarele sunt tot mai atrase de mirajul unității, păcii și dreptății sociale pe care Biserica Romano-Catolică îl propune ca soluție la milenii de confruntare, violență, ură și mizerie socială. Oamenii încep să creadă că secolul 21 va fi religios și, prin urmare, fericit și prosper. Oameni politici români comentează plini de speranță că noua moralitate made in Vatican s-ar putea dovedi salvatoare pentru lumea de mâine.

Scriptura nu oferă o asemenea speranță. Din contră, ea avertizează că acest nou interes spiritual este o puternică lucrare de rătăcire, iar mulțimile vor fi făcute să creadă o minciună. O moralitate fără legea lui Dumnezeu și fără neprihănirea lui Hristos se va dovedi la fel de vicioasă ca și lipsa de moralitate a celor mai criminale regimuri.

Ani de zile creștinătatea a privit cu reticență afirmația că “protestanții din America” vor fi primii care vor întinde mâna peste prăpastia produsă de Reformațiune. În aceste zile observatori ai fenomenului religios se uimesc să vadă trei președinți americani – cel în funcție fiind protestant – îngenunchiați în fața sicriului papei, sub privirile blajine ale întregii curii romane. Publicațiile protestante se grăbesc să aducă omagiul lor “celui mai iubit dintre pământeni,” insistând în special asupra meritelor pe care fostul papă le-a avut în domeniul ecumenismului. Oamenii sunt făcuți să creadă că dacă

vor fi șterse diferențele dintre culte viața ar fi mai plăcută iar Dumnezeu ne-ar putea binecuvânta. Istoria nu susține o asemenea speranță.

Valul de interes și simpatie pentru religie și biserică provocat de viața, dar mai ales de moartea pontifului roman, va crește tot mai mult în viitorul apropiat, lucru care va face extrem de complicată misiunea bisericii rămășiței. Șirul nesfârșit de relații amoroase cu bisericile "surori" – cum le numea un înalt funcționar adventist – a temperat masiv elanul corpului pastoral de a fi o voce profetică în peisajul religios contemporan. Astăzi pretenția că pontiful roman este locțiitorul lui Hristos pe pământ, alături de toată galaxia de tradiții bisericesti, nu mai reprezintă un scandal pentru lumea protestantă și pentru biserica rămășiței, în particular. Singurul scandal rămâne – spun frații noștri europeni – divizarea creștinismului.

După efuziunea de interes și simpatie pe care le-am văzut zilele acestea, nimeni nu s-ar mira să vadă gloatele scandând pe străzile Europei în favoarea unității creștine, ca un omagiu adus celui care și-a consacrat întreaga viață refacerii trupului lui Hristos. Vom vedea atunci unde sunt campionii care să spună lumii că Babilonul a ajuns "un locaș al demonilor, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte."

Ioan și Pavel, al căror nume l-a purtat cu mândrie Karol Wojtyla, au spus bisericii lui Hristos că ultima amăgire a duhurilor întunericii va lua captivă întreaga lume, iar urmașii lui Hristos vor fi urâți, batjocoriți, umiliți și persecutați. Ei nu au propovăduit o împărăție pământească a lui Hristos, realizată prin diplomație, presiuni, negocieri, complot și amenințări. Ei au avertizat că omenirea se va coaliza împotriva lui Dumnezeu, încercând să stingă și ultima voce care cheamă la rațiune, alungând astfel definitiv pe Dumnezeu din treburile planetare. Ei au spus că în vremea sfârșitului cineva se va așeza în locul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu, iar conducătorii religioși nu vor observa diferența.

Ioan-Pavel al II-lea nu a vorbit ca ei, dând speranțe deșarte gloatelor îngrozite, binecuvântând nelegiuirea de la înălțimea scaunului său de vicar al lui Hristos.

Omenirea pășește încet dar sigur pe terenul fermecat al lui Satana, sub binecuvântarea unor călăuzitori spirituali orbi, exact în clipa când străjerii de pe zidurile Sionului privesc mai fascinați ca niciodată procesiunea, gata să se alătore emoției colective ce modelează o nouă conștiință spirituală. Cu adevărat, vinul Babilonului ametește pe oricine îl bea, deși rămășița spera că ei nu i se va întâmpla o asemenea rușine.

Este timpul ca solia îngerului al treilea să se unească cu solia "celuilalt" înger, iar Hristos și neprihănirea Sa să lumineze pentru ultima oară această planetă în beznă.